

УДК 37.016:82.09:159.9:004

DOI <https://doi.org/10.37915/pa.vi60.673>

Розман І. І.,
orcid.org/0000-0002-4951-0074

ФОРМУВАННЯ ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ЯК ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИЙ КОНТЕКСТ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

У статті розглядається проблема формування літературознавчої компетентності як складного психолого-педагогічного феномену в умовах цифровізації сучасної освіти. Зазначено на трансформації освітнього простору під впливом цифрових технологій. Акцентовано увагу на тому, що характер навчально-пізнавальної діяльності здобувачів освіти, способи роботи з художнім текстом і моделі педагогічної взаємодії істотно змінюються. Наголошено, що літературознавча компетентність інтерпретується як інтегративне утворення, яке поєднує знання з теорії та історії літератури. Зауважено, що вміння аналізу й інтерпретації художнього тексту належить до площини рефлексивного осмислення літературного явища.

У дослідженні обґрунтовується психолого-педагогічна природа літературознавчої компетентності, яка формується в процесі активної пізнавальної діяльності, діалогу, співтворчості та емоційно-ціннісного переживання художнього тексту.

У статті особливу увагу приділено ролі цифрових освітніх ресурсів, мультимодальних текстів, інтерактивних платформ і візуалізацій як чинників, що розширюють інтерпретаційні можливості здобувачів освіти та стимулюють мотивацію до читання. Наголошено, що такий вид діяльності сприяє розвитку критичного й образного мислення здобувачів.

Доведено, що ефективне формування літературознавчої компетентності в цифровому середовищі можливе за умови поєднання технологічних інновацій із психолого-педагогічними принципами гуманістичної, діалогічної та компетентнісноорієнтованої освіти.

Цифровізація розглядається не як самоціль, а як засіб створення умов для глибшого розуміння художнього тексту.

Ключові слова: літературознавство, психолого-педагогічний феномен, цифровізація, сучасна освіта, компетентність, літературознавча компетентність.

Постановлення проблеми. Цифрові технології змінюють рецептивні практики читання. Вони впливають на інтерпретаційні стратегії та визначають глибину текстового аналізу, які формують нові типи читацького досвіду.

Нами було з'ясовано, що більшість сучасних досліджень спрямовані передусім на розвиток цифрової компетентності здобувачів освіти. Однак проблема формування літературознавчої компетентності в умовах цифровізації залишається фрагментарно висвітленою.

При цьому психолого-педагогічні механізми осмислення художнього тексту, розвитку інтерпретаційних умінь, читацької рефлексії та ціннісно-сміслового сприйняття літератури в цифровому освітньому середовищі досі не мають достатнього теоретичного узагальнення, що зумовлює актуальність подальших наукових розвідок у цьому напрямку.

Значна увага в науковій літературі приділяється інформаційно-комунікаційним умінням. Водночас предметно-змістовий та психологічний аспекти літературознавчої підготовки залишається поза увагою. Як наслідок, він часто розглядається фрагментарно.

Отже, формування літературознавчої компетентності через залучення психологічного контексту в цифрову епоху змінює підходи до читання й розуміння літератури. Воно відповідає випробуванням сучасного інформаційного суспільства.

Аналіз досліджень. Теоретико-методологічні засади компетентнісного підходу в мовно-літературній освіті розкривають В. Кремень, О. Савченко, С. Гончаренко, Н. Бібік, О. Пометун, які акцентують увагу на інтегративному характері компетентностей та їх зв'язку зі змістом і результатами навчання. Проблеми літературної освіти, формування читацької, літературознавчої та інтерпретаційної компетентностей у шкільній і вищій освіті досліджують Л. Мірошніченко, Т. Яценко, О. Ніколенко, Г. Токмань, В. Шуляр, О. Ісаєва, які обґрунтовують значення аналітичної роботи з художнім текстом, культурологічного підходу та розвитку критичного мислення учнів і студентів.

Питання цифровізації освіти, розвитку цифрової та інформаційно-комунікаційної компетентності учасників освітнього процесу висвітлюють В. Биков, М. Жалдак, О. Спірін, Л. Карташова, О. Сухомлин, Н. Морзе, які розглядають цифрове освітнє середовище як чинник модернізації навчання та підвищення його якості. Дослідження щодо використання цифрових технологій у мовно-літературній освіті здійснюють Н. Дика, Л. Мацько, І. Кочан, О. Семенов.

Водночас аналіз наукових джерел дає підстави стверджувати, що проблема формування саме літературознавчої компетентності в умовах цифровізації освіти залишається недостатньо систематизованою. Більшість праць спрямовані на загальні аспекти цифрової або мовної компетентності, тоді як предметно-змістовий потенціал цифрових технологій у літературознавчій підготовці потребує подальшого теоретичного осмислення та методичного обґрунтування. Це зумовлює потребу комплексного дослідження зазначеної проблеми в контексті сучасних освітніх трансформацій.

Мета статті – теоретично та практично обґрунтувати літературознавчу компетентність як психолого-педагогічний феномен та визначити особливості й умови її формування в цифровізованому освітньому просторі сучасної освіти.

Викладення основного матеріалу. У психолого-педагогічному контексті формування літературознавчої компетентності в цифровому середовищі пов'язане з розвитком діалогічного мислення, внутрішнього мовлення та емоційно-ціннісного ставлення до художнього слова. Саме через внутрішній і зовнішній діалог із текстом, автором, культурним контекстом і позиціями інших читачів відбувається інтеріоризація літературних смислів і становлення читацької ідентичності. Тобто цифровізація освітнього простору не знижує психологічної ролі літератури, а, навпаки, висуває підвищені вимоги до її сприйняття.

Насамперед потрібно визначити поняття «літературознавча компетентність». Так, дослідниця Т. Яценко в публікації «Компетентнісно орієнтована літературна освіта в контексті завдань нової української школи» зауважує на те, що літературознавча компетентність розглядається як складова предметної читацької компетентності: «Літературознавча компетентність – якість особистості, що виражається в здатності орієнтуватися в світовому та національному літературному процесі застосовувати засвоєні теоретико-літературні знання для аналізу та інтерпретації художнього твору» [10, с. 44].

Перейдімо до цифрових технологій, які використовуються для аналізу художнього тексту. Вони сприяють глибшій інтерпретації літературних творів та активізують творчу діяльність здобувачів освіти. Одночасно відбувається розвиток критичного мислення, формується інформаційна грамотність і розвивається медіакомпетентність.

Літературознавча компетентність є важливою складовою гуманітарної підготовки здобувачів освіти, оскільки забезпечує глибоке й усвідомлене розуміння художнього тексту та біографічного контексту творчості письменника. Як зазначають дослідники, опанування системи літературознавчих понять і термінів є необхідною умовою

формування здатності до інтерпретації художнього твору та аналізу його ідейно-естетичного змісту [7].

Засвоєння таких понять, як ліричний відступ, метафора, порівняння, сінкан, буктрейлер, сприяє осмисленню специфіки літературних явищ, розкриттю авторського задуму та усвідомленню особливостей художньої мови й образної системи тексту. На думку науковців, саме понятійно-термінологічна підготовка учнів забезпечує перехід від репродуктивного читання до аналітико-інтерпретаційного рівня сприйняття літератури [4].

О. Митник, А. Острровершенко у праці «Психолого-педагогічні умови формування цифрової компетентності здобувачів вищої освіти» досліджують психолого-педагогічні умови формування літературознавчої компетентності як психолого-педагогічного контексту в умовах цифровізації сучасної освіти [5].

Отже, літературознавча компетентність у структурі літературної освіти виконує методологічну та інтерпретаційну функції, оскільки забезпечує акцентування уваги на семантичному наповненні й лексичному осмисленні літературних термінів як необхідній умові повноцінного аналізу художнього тексту [3].

Важливим компонентом є формування медіаграмотності. Здобувачі освіти навчаються критично оцінювати інформацію. Вони вчаться розрізняти факти й фейки. Вони опановують навички виявлення маніпуляцій у цифровому медіапросторі.

Модель формування літературознавчої компетентності включає кілька етапів. Проводиться діагностика рівня цифрових навичок. Визначаються освітні цілі. Організовується цифрове освітнє середовище. Реалізуються інтерактивні заняття та проектна діяльність. Здійснюється моніторинг результатів. Вносяться корективи в освітній процес [2].

Формування літературознавчої компетентності в умовах цифровізації освітнього простору доцільно розглядати в тісному зв'язку з психологічними механізмами пізнання, розвитку особистості та становлення суб'єктності учня. Цифрове освітнє середовище трансформує не лише способи доступу до художнього тексту, а й когнітивні, емоційно-вольові та рефлексивні процеси, що лежать в основі його сприйняття, інтерпретації й оцінювання. У психологічному вимірі літературознавча компетентність постає як інтегративне утворення, що поєднує читацьке сприйняття, образне та абстрактне мислення, емоційну емпатію, внутрішній діалог і здатність до смислотворення [1; 8].

Цифровізація освітнього простору активізує нові психологічні умови формування цієї компетентності – мультимодальність подання тексту, гіпертекстовість, інтерактивність і можливість діалогічної взаємодії з контентом та іншими суб'єктами навчання. Це сприяє розвитку метакогнітивних умінь, рефлексії читацького досвіду, а також переходу від репродуктивного сприйняття художнього твору до його особистісно значущої інтерпретації. Водночас психологічна складність цифрового читання потребує сформованості уваги, саморегуляції та критичного мислення, без яких літературознавча діяльність втрачає глибинний смисловий характер [6].

У межах нашого дослідження формування літературознавчої компетентності осмислюється як цілісний психолого-педагогічний процес, що розгортається в умовах цифровізації сучасної освіти та ґрунтується на активній, усвідомленій інтерпретаційній діяльності здобувачів освіти.

Ми зазначаємо, що літературна компетентність не може формуватися через механічне засвоєння термінологічного апарату чи репродуктивне відтворення готових інтерпретацій. Її сутність полягає в здатності особистості до смислотворення, аналітичного осмислення художнього тексту та рефлексивного використання літературознавчих понять як інструментів пізнання авторського задуму.

Ключовим у нашому підході є інтерпретаційно-моделювальна діяльність, що розглядається як дидактичний інструмент із виразним психологічним підґрунтям. Здобувачам пропонується здійснювати моделювання художнього твору через створення

концептуальних моделей (карти образів, система мотивів, ідейні домінанти), семантичних моделей (ключові метафори, символи, повторювані смислові вузли) та наративних моделей (логіка розгортання сюжету, композиційна організація, ліричні відступи).

Важливим компонентом запропонованого підходу є інтеграція традиційних і цифрових форм інтерпретації. Поряд із класичними видами аналізу тексту застосовуються сучасні цифрові формати, зокрема буктрейлери, сенкани, інфографіки, цифрові коментарі, що забезпечує міжмедійний характер осмислення літературного твору. Цифрові інструменти розглядаються не як самоціль, а як засіб розширення інтерпретаційного поля, візуалізації складних смислових структур та підвищення мотивації до читання.

Особливу увагу в дослідженні приділено контекстуалізації літературознавчих понять. Термінологія засвоюється не ізольовано, а в тісному зв'язку з конкретним художнім текстом, що дає змогу учням усвідомити функціональну роль теоретичних категорій у формуванні авторського задуму та ідейного змісту твору. Такий підхід сприяє переходу від формального знання термінів до їх свідомого й продуктивного використання в аналітичній діяльності.

Невід'ємним складником формування літературознавчої компетентності є рефлексивний компонент навчання, спрямований на осмислення учнями власного читацького досвіду, інтерпретаційних стратегій та динаміки розуміння художнього тексту.

У процесі формування літературознавчої компетентності здобувачам освіти було запропоновано працювати з ключовими літературними термінами, що охоплюють різні аспекти аналізу художнього тексту:

- концептуальні терміни, які відображають основні ідейні та образні компоненти твору, – «мотив», «тема», «ідея», «образ», «антитеза», «символ»;
- наративні терміни, що пов'язані з композицією та структурою твору, – «сюжет», «композиція», «експозиція», «кульмінація», «поворотний момент», «ліричний відступ»;
- семантичні та стилістичні терміни, які аналізують мову та виразні засоби, – «метафора», «епітет», «алегорія», «паралелізм», «гіпербола», «іронія», «символіка».

У результаті дослідження здобувачами найкраще засвоювалися концептуальні терміни («тема», «мотив», «образ») – понад 75 % респондентів демонстрували правильне їх розуміння і використання в моделюванні та інтерпретації художнього твору.

Труднощі спостерігалися переважно в семантичних та стилістичних термінах, особливо як «алегорія», «паралелізм», «іронія», «символіка» – лише 45–50 % респондентів правильно й послідовно застосовували ці категорії.

Складнощі з наративними термінами («експозиція», «поворотний момент», «ліричний відступ») відзначили близько 55 % учасників, що свідчить про потребу більш цілеспрямованого роз'яснення та інтеграції цих понять у практичні завдання моделювання сюжету.

Ми пояснюємо труднощі в засвоєнні термінів, пов'язані з кількома чинниками:

- абстрактність і багатозначність термінів (наприклад, «алегорія» чи «символіка» часто потребують інтерпретаційного досвіду, а не просто запам'ятовування дефініції);
- відсутність контекстуального зв'язку (здобувачі легше засвоювали терміни, якщо вони інтегровані в конкретний текст і модель твору, і складніше, якщо термін розглядався ізольовано).

Наше дослідження підтверджує, що усвідомлене конструювання смислів художнього тексту через моделювання сприяє більш ефективному засвоєнню концептуальних і наративних термінів, тоді як стилістичні та семантичні категорії потребують додаткових рефлексивних і цифрових завдань для формування стійкої компетентності. Пропонуємо аналіз результатів дослідження (90 респондентів).

Із метою вивчення ефективності формування літературознавчої компетентності як психолого-педагогічного феномену в умовах цифровізації сучасної освіти було проведено емпіричне дослідження, у якому взяли участь 90 респондентів. До вибірки увійшли здобувачі гуманітарного профілю, які впродовж певного періоду працювали за інтерпретаційно-моделювальним підходом з елементами цифрових освітніх технологій.

Методологічну основу дослідження становили аналіз навчальних продуктів діяльності (моделей художніх творів, цифрових інтерпретацій, рефлексивних письмових висловлювань), а також порівняльний аналіз рівнів сформованості літературознавчої компетентності до й після впровадження запропонованого підходу. Для оцінювання використовувалися такі критерії: розуміння літературознавчих понять, здатність до інтерпретації художнього тексту, рівень аналітичного та критичного мислення, сформованість рефлексивних умінь, мотивація до читання.

Результати дослідження засвідчили позитивну динаміку в усіх визначених показниках. Зокрема, 72 % респондентів продемонстрували підвищення рівня усвідомленого використання літературознавчої термінології, що виявлялося у здатності застосовувати теоретичні поняття для пояснення художніх образів. 68 % учасників виявили зростання навичок самостійної інтерпретації тексту, що підтверджується більш аргументованими й структурованими письмовими та усними відповідями.

Аналіз результатів моделювальної діяльності показав, що понад 75 % респондентів успішно виконували завдання зі створення концептуальних, семантичних і наративних моделей художнього твору. Найвищі показники зафіксовано у сфері концептуального моделювання (карта образів, система мотивів), тоді як семантичне моделювання (робота з символами та метафорами) потребувало більшої підтримки з боку вчителя, що свідчить про складність цього рівня інтерпретації з психологічного погляду.

Важливим результатом дослідження стало виявлення зростання рефлексивної культури респондентів. Понад 60 % учасників зазначили, що рефлексивні завдання (щоденники читача, цифрові коментарі, самооцінювання інтерпретацій) допомогли їм усвідомити власні стратегії читання та зміну ставлення до художнього тексту. Це підтверджує значущість рефлексії як психологічного механізму формування літературознавчої компетентності.

Інтеграція цифрових форм інтерпретації (буктрейлерів, інфографік, візуальних схем) позитивно вплинула на мотиваційний компонент навчання.

Отже, результати аналізу роботи 90 респондентів підтверджують ефективність інтерпретаційно-моделювального підходу у формуванні літературознавчої компетентності в умовах цифровізації освіти. Отримані дані дають підстави стверджувати, що поєднання психолого-педагогічних принципів, рефлексивної діяльності та цифрових інструментів створює сприятливі умови для глибокого осмислення художнього тексту й розвитку особистісного читацького досвіду.

Подані дані засвідчують, що найвищі показники зафіксовано у сфері мотивації до читання та концептуального моделювання, що підтверджує ефективність використання інтерпретаційно-моделювального підходу в поєднанні з цифровими інструментами. Деяко нижчі показники семантичного моделювання та рефлексивних умінь свідчать про їх вищу когнітивну складність і потребу систематичної педагогічної підтримки.

Висновки. У статті обґрунтовано теоретико-методологічні засади формування літературознавчої компетентності як складного психолого-педагогічного феномену в умовах цифровізації сучасної освіти. Показано, що літературна компетентність не є результатом механічного засвоєння термінологічного апарату, а формується через усвідомлене конструювання смислів художнього тексту на основі літературознавчих понять.

Емпіричне дослідження, проведене серед 90 респондентів, засвідчило ефективність інтерпретаційно-моделювального підходу. Застосування концептуальних, семантичних і наративних моделей художнього твору сприяло підвищенню усвідомленого використання літературознавчої термінології, розвитку аналітичного й критичного мислення, здатності до самостійної інтерпретації текстів та формуванню стійкої мотивації до читання.

Водночас результати дослідження виявили, що стилістичні й семантичні терміни, а також деякі наративні категорії викликали труднощі у засвоєнні, що підкреслює потребу диференційованих педагогічних стратегій та використання цифрових ресурсів для підтримки глибокого розуміння художнього тексту.

Отже, поєднання психолого-педагогічних принципів, рефлексивної діяльності та цифрових освітніх інструментів забезпечує ефективне формування літературознавчої компетентності, що є необхідною умовою розвитку особистості, здатної до самостійного осмислення літературного матеріалу, критичного мислення та творчої інтерпретації сучасного художнього тексту.

Отримані результати підтверджують перспективність подальших досліджень у напрямку інтеграції цифрових технологій та психолого-педагогічних підходів у процес формування літературознавчої компетентності здобувачів освіти.

Список використаних джерел:

1. Башманівська Л. Методика викладання української літератури як освітній компонент. 2025. URL: <http://pedagogy.visnyk.zu.edu.ua/article/view/330883/320220>
2. Бондаренко Л. Ю., Вершков О. О., Вершков А. А. Психолого-педагогічні умови формування компетентності майбутніх фахівців під час навчання у вищому навчальному закладі. *Збірник науково-методичних праць Таврійського державного агротехнологічного університету*. 2011. С. 112–118.
3. Грицак Н. Розвиток компетентності студента-філолога у аналізі художньої літератури зі світової літератури. 2019. <https://doi.org/10.15587/2519-4984.2019.155115>
4. Куцевол О. М. Теорія і практика літературної освіти. Вінниця: Нілан-ЛТД, 2017.
5. Митник О. Я. Психолого-педагогічні умови формування цифрової компетентності здобувачів вищої освіти. *Освітньо-науковий простір. Educational Scientific Space* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Український державний університет імені Михайла Драгоманова; [гол. ред. Матвієнко О. В.]. Київ : Видавництво Ліра-К, 2025. Вип. 8 (1-2025), том 1. С. 83-93. URL: <https://surl.lt/hihogg>
6. Острроверщенко А. Інноваційні методи навчання в цифрову епоху. *Collection of Scientific Papers «ЛОГОΣ»*. (October 18, 2024; Cambridge, UK). 2024. С. 364–366.
7. Ніколенко О. М. Компетентнісний підхід у навчанні літератури. Київ: Академія, 2019.
8. Сікора Я. Б. Цифрова компетентність фахівця як основа трансформації системи освіти. *Журнал освіти України*. 2024. № 10. С. 122–130.
9. Сухомлин О. Цифрова компетентність здобувачів вищої філологічної освіти. URL: <https://mir.dspu.edu.ua/article/view/256055?utm>
10. Яценко Т. О. Компетентнісно орієнтована літературна освіта в контексті завдань нової української школи. *Наукові записки НДУ ім. М. Гоголя. Психолого-педагогічні науки*. 2018. № 4. С. 43–48.

References:

1. Bashmanivska, L. (2025). *Metodyka vykladannia ukrainskoi literatury yak osvitnii component* [Methodology of teaching Ukrainian literature as an educational component]. Retrieved from <http://pedagogy.visnyk.zu.edu.ua/article/view/330883/320220> [in Ukrainian].
2. Bondarenko, L. Yu., Vershkov, O. O., & Vershkov, A. A. (2011). *Psykhologo-pedahohichni umovy formuvannia kompetentnosti maibutnix fakhivtsiv pid chas navchannia u vyshchomu navchalnomu zakladi* [Psychological and pedagogical conditions for the formation of competence in future specialists during their studies at a higher education institution]. *Zbirnyk naukovykh metodychnykh prats Tavriiskoho derzhavnogo ahrotekhnolohichnoho universytet*, 112–118 [in Ukrainian].

3. Hrytsák, N. (2019). The competence development of world literature fictional analysis of the student-philologist [Development of competence in the analysis of world literature fiction among student philologists]. doi: <https://doi.org/10.15587/2519-4984.2019.155115> [in Ukrainian].
4. Kutsevol, O. M. (2017). Teoriia i praktyka literaturnoi osvity [Theory and practice of literary education]. Vinnytsia: Nilan-LTD [in Ukrainian].
5. Mytnyk, O. Ya. (2025). Psykholoho-pedahohichni umovy formuvannia tsyfrovoy kompetentnosti zdobuvachiv vyshchoi osvity [Psychological and pedagogical conditions for the formation of digital competence of higher education students]. *Educational and Scientific Space: Scientific Journal of Mykhailo Dragomanov Ukrainian State University*, 8(1), 1, 83–93. Retrieved from <https://surl.lt/hihogg> [in Ukrainian].
6. Ostrovershenko, A. (2024). Innovatsiini metody navchannia v tsyfrovu epokhu [Innovative teaching methods in the digital age]. *Collection of Scientific Papers «ΛΟΓΟΣ»*, 364-366 [in Ukrainian].
7. Nikolenko, O. M. (2019). Kompetentnisnyi pidkhid u navchanni literatury [Competency-based approach to teaching literature]. Kyiv: Akademiia [in Ukrainian].
8. Sikora, Ya. B. (2024). Tsyfrova kompetentnist fakhivtsia yak osnova transformatsii systemy osvity [Digital competence of a specialist as the basis for the transformation of the education system]. *Zhurnal osvity Ukrainy*, 10, 122–130 [in Ukrainian].
9. Sukhomlyn, O. Tsyfrova kompetentnist zdobuvachiv vyshchoi filolohichnoi osvity [Digital competence of higher philological education students]. Retrieved from <https://mir.dspu.edu.ua/article/view/256055?utm> [in Ukrainian].
10. Yatsenko, T. O. (2018). Kompetentnisno oriietovana literaturna osvita v konteksti zavdan novoi ukrainskoi shkoly [Competency-oriented literary education in the context of the tasks of the new Ukrainian school]. *Psychological and pedagogical sciences. Scientific Notes of the Nizhyn State University named after M. Gogol*, 4, 43–48 [in Ukrainian].

Rozman I. I.,
orcid.org/0000-0002-4951-0074

FORMING STUDENTS' LITERARY COMPETENCE AS A PSYCHOLOGICAL AND PEDAGOGICAL CONTEXT IN THE CONDITIONS OF DIGITALIZATION OF MODERN EDUCATION

The article discusses the problem of forming literary competence as a complex psychological and pedagogical phenomenon in the context of the digitalization of modern education. It is highlighted the transformation of the educational space under the influence of digital technologies. It is underlined that the nature of the educational and cognitive activities of students, methods of working with literary texts, and models of pedagogical interaction are changing significantly. It is emphasized that literary competence is interpreted as an integrative formation that combines knowledge of literary theory and history. It is noted that the ability to analyze and interpret literary texts relates to the reflective understanding of literary phenomena.

The study substantiates the psychological and pedagogical nature of literary competence, which is formed in the process of active cognitive activity, dialogue, co-creation, and emotional and value-based experience of literary texts.

The article pays special attention to the role of digital educational resources, multimodal texts, interactive platforms, and visualizations as factors that expand the interpretive capabilities of students and stimulate motivation to read. It is emphasized that this type of activity contributes to the development of critical and imaginative thinking in students.

It has been proven that effective formation of literary competence in a digital environment is possible provided that technological innovations are combined with psychological and pedagogical principles of humanistic, dialogical, and competence-oriented education.

Digitalization is seen not as a goal in itself, but as a means of creating conditions for a deeper understanding of literary texts.

Key words: literary studies, psychological and pedagogical phenomenon, digitalization, modern education, competence, literary competence.

Дата надходження статті: 04.11.2025 р.

Прийнято до публікації: 14.11.2025 р.

Рецензент: доктор педагогічних наук, професор Теличко Н. В.